

har mange Fordele ved Siden af, men at Underskuddet er betydeligt, ville alle være enige om. Men ogsaa udenfor det kgl. Teater tror jeg, der er Teatre, der have arbejdet med et højst ringe Resultat, og at Skylden herfor for en Del falder paa Forlystelsesskatten, er der vel neppe nogen Tvivl om.

Naar det nu skal fremstilles saaledes, at det var Hensigten at vælte hele Skatten over paa Publikum — og det er det, den højtærede Finansminister saavel som den ærede Ordfører for Højre (Piper) forsøge —, maa jeg gøre opmærksom paa, at dette ikke er muligt. Teaterdirektørerne kunne i Virkeligheden ikke lade Publikum bære hele Skatten, men maa bære en Del af den selv. Men selv dette, at Billetten fordyres derved, at Skatten lægges paa, svækker eo ipso Besøget i Teatret. Man kan ingeniunde gaa ud fra, at den Forøgelse af Billetprisen, som Forlystelsesskatten medfører, ingen Betydning har for Teaterbesøget, tværtimod; den har overordentlig stor Betydning, idet Folk nu betænke sig baade en og to Gange paa at gaa i Teatret, medens de før meget lettere gik derhen, da Billetprisen var ringere. Det var ikke det, den højtærede Finansminister vilde opnaa. Han vilde ingeniunde indskrænke Teaterbesøget og forsøge at faa denne overhovedet uskyldige Adspredelse gjort dyrere for Publikum. Han vilde have en vis Indtægt ind i Kassen, og nu erkender han, at Skatten har givet et nogenlunde tilfredsstillende Resultat i øvrigt, kun dette ene er slaaet fejl. Jeg tror næsten, at den højtærede Minister vilde have en Art Tak fra Musikerne, fordi han har foreslaaet Afgiften ophævet. Det minder mig om det Sted i Jeppe paa Bjerget, hvor Jeppe opfordres af Baronet til at takke ham, fordi han har taget ham ned af Galgen, hvorpaa Jeppe siger til Baronet: „Jeg vilde gerne være jer taknemmelig, hvis I ikke selv havde hængt mig op“. Derfor forekommer det mig, at Musikerne ikke have stor Grund til at være Finansministeren taknemmelig, fordi han nu foreslaar en Ophævelse af denne højt ødelæggende Skat; som han var med til at faa ind i Fjor. Det var Finansministerens Pligt at forudse, hvad der nu er sket, ligesom det var Rigsdagens Pligt at forudse, hvad der er sket. Man kan nu ikke bagefter komme bort fra det Ansvar, man den Gang har paataget sig, men jeg vil haabe, at den højtærede Finansminister ad Aare, hvis han bliver siddende, vil foreslaa en ny lille Del af denne Forlystelsesskat ophævet, saaledes at det, naar vi til Slut komme til en Revision, maa

vise sig, at der ikke mere er nogen Forlystelsesskat. Kun i saa Tilfælde ønsker jeg den højtærede Finansminister en lang Regeringstid, hvis jeg kan vente, at han langsomt vil hæve Forlystelsesskatten, selv om det ikke sker paa een Gang.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg takker de ærede Medlemmer fra de to største Partier her i Salen for deres Anbefaling af det foreliggende Lovforslag. Det sidste ærede Medlem kan jeg ikke bringe nogen Tak, skønt hans Udtalelser vel ogsaa vare at forstaa som en Anbefaling. Det vilde være for meget at forlange, at jeg skulde takke ham for, hvad han sagde om dette Forslag og Forlystelsesskatten i det hele taget. Det ærede Medlem tager fejl, naar han mener, at jeg vil lægge Ansvar for denne Skat over paa Landstinget. Jeg plejer ikke at lægge Ansvar for Forslag og Foranstaltninger, jeg fremfører, over paa andre end mig selv. Jeg ved meget vel, at det er Ministeren, der bærer Ansvar, fra det Øjeblik han accepterer en Ændring. Jeg gjorde kun opmærksom paa, og det antager jeg, at jeg havde Lov til, at det var et Forslag, der ikke fandtes i mit oprindelige Lovforslag, men at jeg havde accepteret det, fordi det var nødvendigt for mig at skaffe Kompensation for den Del af Indtægten, man vilde berøve mig gennem Ændringer, der ønskedes fra dette høje Tings Side. Det kan naturligvis ikke falde mig ind at fralægge mig Ansvar for, at Musikerskatten kom ind i Samarbejde med Udvalgets Fler-tal her i denne Sal om at faa Loven igennem. Jeg gik med til dette og maa tage mit Ansvar derfor.

I øvrigt paaskønner jeg en Ting i det ærede Medlems Tale; det var den overordentlig dæmpede Tone, hvori den lød. Naar vi huske paa de Forudsigelser, som det ærede Medlem i Fjor fremkom med om Forlystelsesskattens fuldkomment ødelæggende Virkning paa intet mindre end selve Kulturen, maatte man blive behagelig berørt ved at høre det ærede Medlem anslaa saa forholdsvis næsten blide Toner, som han gjorde i Dag. Det kommer af, at efter at Skatten nu har virket en Vinter igennem, er det selvfølgelig umuligt for noget blot nogenledes forstandigt Menneske at gentage de meget voldsomme Udtryk, hvormed ikke mindst det ærede Medlem modtog denne Skat ved dens Fremkomst.

Det ærede Medlem anførte det kongelige Teater som et, jeg synes, meget